

ви задал единъ въпросъ, на който и ще ви отговоря. Този, когото обичашъ, колко врѣме трѣбва да го гледашъ въ очитѣ? Този, когото обичашъ, колко врѣме трѣбва да го държишъ за ржцѣтъ? И този, когото обичашъ, колко врѣме трѣбва да го държишъ въ пригрядкитѣ си? Ние казваме: дълго врѣме. — Не, не трѣбва дълго врѣме. Майката колко врѣме носи дѣтето си на ржцѣ? Колко години? Нѣкои казватъ: ама азъ изгубихъ любовта си. Жената се оплаква на мъжа си: едно врѣме, докато бѣхъ млада, ти ме обикаляше, цѣлуваше ме, а сега не ме поглеждашъ. Ами, че така и дѣтето може да каже: едно врѣме майка ми ме държеше на ржцѣтъ си, а сега ме остави на краката си да ходя. Ами че кое е естественото положение? Жената да благодари, че не я цѣлува вече мъжътъ ѝ; и мъжътъ да благодари, че не го цѣлува вече жена му. Ами че ако те цѣлува още, той е апашъ. Щомъ те цѣлува, ти ще дадешъ нѣщо. Той те цѣлува, каже: „Миличка, ти ще идешъ при баща си, той е богатъ, ще му кажешъ, че великъ-денъ идва, нека си развърже кесията. Колко си хубава, гължбче!“ И гължбчето отива при баща си, цѣлува го. „Татко!“ — И тя иска нѣщо. Бащата казва: „Колко е добра дъщеря ми!“ Питамъ сега: това любовъ ли е? Ние сами себе си лъжемъ. Често азъ разглеждамъ човѣшкия животъ. Срѣщамъ понѣкога мъжъ и жена се цѣлуватъ на улицата. Казвамъ: защо се цѣлуватъ? При баща ѝ ли я праща? Той иска нѣщо отъ нея. Когато видя, че тази цѣлувка е чиста, мене ми е приятно и казвамъ: ето двама души, които могатъ да живѣятъ по Бога. А като погледна други, казвамъ: далечъ сж още тѣ. „А плодоветѣ на Духа сж любовъ, радость, миръ, дълготрпѣние, благодѣть, милосърдие, вѣра, кротость и въздържание.“

Това сж плодоветѣ на този Божественъ Духъ, който идва сега въ свѣта. Казвамъ: една нова фаза настава сега въ цѣлия козмосъ. Нашата вселена е достигнала на половина своя пжтъ на развитие. Следователно, ние ще имаме единъ обратенъ процесъ на развитие. До сега цѣлото човѣчество, не само тукъ на земята, но въ всички свѣтове, които сжществуватъ вънъ и вътрѣ въ вселената, всички минаватъ въ една